

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

SSA Michał Kłós

Protokolant Bożena Kowalska

w sprawie z powództwa Gminy Miasta S.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej "B." w S.
o uchylenie uchwały,
na posiedzeniu jawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 października 2007 r.,
na skutek zagadnienia prawnego przedstawionego
przez Sąd Apelacyjny
postanowieniem z dnia 23 maja 2007 r.,

1. "Czy dla skuteczności podjęcia uchwały właścicieli lokali w trybie mieszanym, tj. na zebraniu członków oraz w drodze indywidualnego zbierania głosów przez zarząd, wymagane jest zebranie głosów od wszystkich właścicieli;

2. czy zarząd wspólnoty mieszkaniowej w ramach zwykłego zarządu może dokonywać zakupu rzeczy przeznaczonych na zaspokojenie potrzeb kulturalnych właścicieli ?"

odmawia podjęcia uchwały.

Uzasadnienie

Powódka wniosła o uchylenie podjętej przez pozwaną Wspólnotę Mieszkaniową uchwały nr 1/2003 z dnia 30 marca 2004 r. o udzieleniu absolutorium Zarządowi Wspólnoty za rok 2003 r. Skwitowanie działalności Zarządu nastąpiło – jej zdaniem – z naruszeniem prawa. Zakup fotela do rehabilitacji i masażu dla klubu kulturalno-oświatowego Wspólnoty nie stanowi bowiem wydatku na cele związane z zarządem nieruchomości wspólną i został dokonany z przekroczeniem uprawnień Zarządu.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Zarzuciła, że podstawę zakwestionowanych czynności Zarządu stanowiły uchwały Wspólnoty Mieszkaniowej. Podniosła ponadto, że Komisja Rewizyjna Wspólnoty nie miała zastrzeżeń do działalności Zarządu.

Sąd Okręgowy w S. – po ponownym rozpoznaniu sprawy – wyrokiem z dnia 13 lipca 2006 r. oddalił powództwo.

Sąd ustalił, że powódka jest właścicielką lokali mieszkalnych w nieruchomości położonej w S. przy A. W. 13, 15, 17, 19, 21, 23 i ma udział w częściach wspólnych nieruchomości w wysokości 172/1000. Pozwana Wspólnota w 2003 r. podjęła uchwałę nr 2/2003 w sprawie zorganizowania klubu kulturalno-oświatowego i uchwałę nr 5/2003 w sprawie zatwierdzenia planu gospodarczego Wspólnoty. Wykonując te uchwały, Zarząd kupił fotel do rehabilitacji i masażu za 3690 zł, stanowiący wyposażenie klubu kulturalno-oświatowego.

Komisja Rewizyjna pozytywnie oceniła działalność Zarządu. Z protokołu kontroli wynika ponadto, że zgromadzone przez Wspólnotę środki wynosiły w grudniu 2002 r. 151 407 zł, a w grudniu 2003 r. – 204 000 zł. Dnia 30 marca 2004 r. Wspólnota Mieszkaniowa podjęła uchwałę o udzieleniu Zarządowi absolutorium. W głosowaniu wzięło udział 878 udziałów na 1000 uprawnionych do głosowania. Za uchwałą głosowały 683 udziały, a przeciwko uchwale – 195 udziałów. Głosy zostały oddane na zebraniu Wspólnoty oraz w drodze indywidualnego zbierania głosów.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się podstaw do uchylenia zaskarżonej uchwały. Uznał, że Zarządowi nie można przypisać niegospodarności. Podkreślił, że zakup fotela do rehabilitacji i masażu był rezultatem wykonania niezaskarżonych przez powódkę uchwał Wspólnoty, które zobowiązały Zarząd do urządzenia klubu kulturalno-oświatowego i określały środki przeznaczone na ten cel. Powódka nie wykazała też na czym polega szkoda wyrządzona zamożnej Wspólnocie na skutek zakupu fotela za 3690 zł.

Sąd Apelacyjny, rozpoznając apelację powódki, przedstawił – na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. – przytoczone na wstępie zagadnienie prawne. Ze względu na podjęcie uchwały w trybie mieszanym (oddawanie głosów na zebraniu i w drodze indywidualnego ich zbierania przez zarząd) powstał – zadaniem Sąd – problem zachowania quorum oraz istnienia zaskarżonej uchwały, ponieważ Zarząd zaniechał indywidualnego zbierania głosów, gdy stwierdził, że wynik głosowania został przesądzony. Ponadto wobec bezspornego faktu, że Zarząd kupił fotel do rehabilitacji bez zgody Wspólnoty, wyłonił się też problem, czy mógł on to zrobić w ramach zwykłego zarządu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Warunkiem rozstrzygnięcia przedstawionego Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego jest wykazanie przez sąd drugiej instancji przesłanek z art. 390 § 1 k.p.c. oraz prawidłowe podjęcie postanowienia o przedstawieniu zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2006 r., III CZP 93/04, niepubl.). To ostatnie wymaganie nie zostało spełnione w rozpoznawanej sprawie, ponieważ postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 23 maja 2007 r. o przedstawieniu zagadnienia prawnego zostało podjęte w niewłaściwym składzie. W skład Sądu, który wydał to postanowienie, wchodziła Sędzia Sądu Okręgowego w K. – A. S. Dokument z dnia 21 lutego 2007 r., zawierający udzieloną tej Sędzi delegację do orzekania w Sądzie Apelacyjnym, podpisał ówczesny podsekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości – K. J. (k. 154).

Tymczasem możliwość delegowania sędziego – za jego zgodą – do pełnienia obowiązków sędziego w innym sądzie ustawodawca przyznał wyłącznie

Ministrowi Sprawiedliwości i to uprawnienie nie może być przenoszone na inne osoby. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 lipca 2007 r., III CZP 81/07, (Biul. SN 2007, nr 7, poz.10), stwierdzając, że: „Uprawnienie do delegowania sędziego do pełnienia obowiązków sędziego w innym sądzie (art. 77 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) przysługuje wyłącznie Ministrowi Sprawiedliwości i nie może być przenoszone na inne osoby. Tylko w razie nieobsadzenia stanowiska Ministra Sprawiedliwości lub jego czasowej niezdolności do wykonywania obowiązków, uprawnienie to może wykonywać Prezes Rady Ministrów lub inny wskazany przez Prezesa Rady Ministrów członek Rady Ministrów (art. 36 ustawy z dnia 8 sierpnia 1998 r. o Radzie Ministrów, tekst jedn.: Dz. U. z dnia 2003 r., Nr 24, poz. 199 ze zm.)”. Taki pogląd oznacza, że jeżeli dokument zawierający decyzję o delegowaniu Sędzi Sądu Okręgowego – A. S. do pełnienia obowiązków w Sądzie Apelacyjnym został podpisany przez podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, to należało przyjąć, że delegacja nie została skutecznie udzielona. W konsekwencji skład Sądu, który postanowieniem z dnia 23 maja 2007 r. przedstawił Sądowi Najwyższemu zagadnienie prawne, należało uznać za niezgodny z przepisami prawa (art. 367 § 3 zw. z art. 397 § 2 k.p.c.). To oznacza, że wymienione postanowienie zostało podjęte nieprawidłowo, przez Sąd orzekający w niewłaściwym składzie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2007 r., III CZP 36/07 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2007 r., III CZP 72/07, niepubl.).

Ponadto nieprawidłowe podjęcie postanowienia o przedstawieniu zagadnienia prawnego polega także na tym, że zostało ono wydane na posiedzeniu niejawnym w dniu 23 maja 2007 r. Uszło uwagi Sądu, że w sytuacji, w której apelacja podlega rozpoznaniu na rozprawie, postanowienie o przedstawieniu zagadnienia prawnego mogło zostać wydane tylko na rozprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 października 1978 r., III CZP 64/78; OSP 1979, nr 5, poz. 84 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2005 r., III CZP 93/04; niepubl.).

W razie ponownego przedstawienia niniejszego zagadnienia prawnego, Sąd powinien rozważyć, czy wynikające z art. 386 § 6 k.p.c. związanie sądu drugiej

instancji oceną prawną i wskazaniem co do dalszego postępowania, zawartymi w wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 5 października 2005 r., nie stanowi przeszkody do przedstawienia tego zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy na podstawie art. 61 § 1 ustawy z dnia 23 listopada o Sądzie Najwyższym (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.) orzekł, jak sentencji postanowienia .